No. 100. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 20 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 12. Augustus. De afscheiding in itschland der Duitsch Katholieken van de Roomsch Katho- ken brengt veel haat te weeg. Te Coblenz is Dr. Zirn- rfer den 8. Augustus voor Ronge aangezien en bijna rmoord, en te Halberstadt hebben de D. Katholieken op zelfden dag een Roomsche bijna vermoord, en zijn huis nield, omdat hij Ronge in zijne preek dorst tegenspre- n. In Posen hebben, nopens deze scheiding, ongere- dheden plaats gehad, en den 12. Augustus ook te Dus- dorp, alwaar een heer uit Trier is mishandeld.

FRANKRIJK.

— Een verschrikkelijk ongeluk heeft de stad Sables ndée) in ontsteltenis en drie brave huisgezinnen in rouw ompeld.

Den 19. des morgens zeilde een klein vaartuig bemand 6 zeelieden en bestemd voor de sardijne vangst de en van gemelde stad uit; de zee was kalm en niets t eenen storm vermoeden; het vaartuig zeilde met snel- ; bij de Pyronniere gekomen zijnde sloeg het eens s om; het schijnt dat een golfslag, welke van onde- is opgekomen, of wel dat een ongemerkt lek dit on- k heeft te weeg gebragt: de ware oorzaak is echter kend; een oogenblik dacht men dat al de zich op het tuigje bevindende zeelieden een prooi der golven waren orden, doch dit ongeluk is niet bewaarheid geworden; der schipbreukelingen verschenen weder op de opper- te van het water en bereikten met moeite het strand; heeft eenigen tijd daarna de aangespoelde lijken der drenkelingen gevonden.

nder de geredden was de scheepsjongen begrepen; deze zijne moeder bij zijn vertrek siek achtergelaten, het kind haastte zich huiswaarts, doch de moeder, die alles onderrigt was en haren zoon verloren waande, zich dit ongeluk zoodanig aangetrokken, dat zij kort na den geest gaf.

— Eene ongehoorde misdaad heeft in de gemeente Mi- , arrondissement van Saintes, schrik en ontsteltenis preid. Eene zekere vrouw *Maria Roux* was met eenen bouwer, *Perrodeau* genaamd, in den echt getreden. man geniet eene goede reputatie; zijne zeden zijn zui- zijn humeur zacht. Zijne vrouw integendeel, wordt l als oploopend driftig beschouwd. Twee dochters n uit dit huwelijk geboren: de eene had haar elfde bereikt, de andere was naauwelijks drie jaren oud. is er toch in den loop van den 28. voorgevallen? gebeurtenis heeft weder de rust van het huishouden rd en *Maria Roux* tot eene ongeloofelijke daad van dheid gevoerd? men weet het niet. Hetgeen men ge- heeft, is dat zij met hare twee dochters het huis len heeft. Haar niet terug ziende komen zoo heeft onderzoek gedaan en ontdekte op de oppervlakte van water van een klein riviertje dat dier plaatste ongeveer tres diepte zal hebben, twee vrouwenmutsen en een hoedje; de haak werd in de rivier geworpen men e drie lijken op: *Maria Roux* had hare twee doch- an haar ligchaam gebonden en zich met haar ver- en.

De *El Globe*, een Spaansch dagblad, meldt het vol- :

eenen afgelegenen weg van Estramadura werd een an in bloedzuigers, *Ildefonse Herrera* genaamd, door aangedaan, die hem zijn geld afvorderden. Of hij ettelijk zonder geld reisde, of wel zijne gelden tot nkoop zijner medikale koopwaren besteed had, zulks onbekend. Dit is echter zeker, dat de straatroovers, nne verwachting te leur gesteld zijnde, zich op den n gewroken en hem op eene barbaarsche wijze be- hebben. Na eerst zijne handen gebonden te heb- o staken zij hem het hoofd in den zak, waarin hij edzuigers geborgen had. Men kan de smarten na- welke deze ongelukkige heeft moeten verduren. herders, die langs denzelfden weg gekomen waren, hem op den grooten weg liggen, doch hij had op- n te bestaan.

BELGIË.

OE MEN IEMAND HET VLOEKEN EN DE RUWE WOOR- ET AFWENNEN. — Ruim een paar weken geleden n er zich in het duistere van den avond, nabij het ......, in Oost-Vlaanderen, drie reizigers in een dat snel op den steenweg voortrolde. Ziende dat ucht, hetwelk het rijtuig veroorzaakte hun het onmogelijk maakte, en zich gedurende die lange vervelende avonduren eenige tijdkorting pogende te en, besloten zij onder elkander wederzijdsch den anderen bijzonderen trek van hun leven te ver-

te, een jongeling van ongeveer de twintig jaren, og geene heldendaden verrigt, geene veldslagen d, zelfs nog geen haas geschoten had, had zijn ijne geëindigd eer hetzelve begonnen was: de een oud krijgsman, welke een groot getal veld- d bijgewoond, de gevaren des oorlogs getrotseerd ren van dapperheid had verrigt, verhaalde zijne zijne voorvallen met zooveel levendigheid en op ...... dat zijne medegezellen zouden verrukt zijn geweest, zoo hij ongelukkig de slechte gewoonte niet had gehad, bijna bij elk zijner woorden van die tusschenwerpsels te voegen, welke zoo wanluidend in de ooren der wellevende menschen klinken.

Nu was het de beurt van den derden. Deze, een eerbiedwaardige grijsaard met het edelste gelaat, begon zijn verhaal in deze voege:

« Over omtrent vijftig jaren, in den heuchelijken tijd der Fransche gelukzoekers, van die geduchte *Sans-Culotten*, toen het rooven en moorden in onze omtrek eene gewoonte was geworden, gebeurde er mij, trompetten, appels en morellen! een voorval, waarvan ik nog beef. Op een nacht, rustig bij mijne vrouw gelegen, ontwaakte ik eensklaps door het vreesselijk gebas en gehuil mijner honden. Verschrikt verliet ik, trompetten, appels en morellen! het bed en wekte spoedig mijne vrouw en dienstboden, welke schielijk kwamen toegeloopen. Trompetten, appels en morellen! riep ik angstig uit; gewis bevinden er zich roovers op het hof; trompetten, appels en morellen! schreeuwden mijne dienstboden, dat is onmogelijk, wij hebben alles te zeer met verzekering toegesloten. Appels en morellen! antwoordde ik, het is maar al te zeker, en naauwelijks had ik deze woorden uitgesproken of wij zaged die verwenschte roovers als ware trompetten, appels en morellen, op onze woning aankomen. Spoedig gebood ik mijne bedienden de wapens welke zich in huis bevonden, te vatten, nam een geweer in de hand en zwoer bij alle trompetten, appels en morellen, dit afschuwelijk rooversrot eenen hardnekkigen wederstand te bieden. Toen mijnheeren, begon er trompetten, appels en .....

Hier barste het geduld van den ouden strijder eensklaps los: « Vergeef het, mijnheer, sprak hij, dat ik u in de rede val, maar wat hebben uwe duivelsche trompetten, appels en morellen met uw verhaal toch gemeens."

« Mijnheer, antwoordde de grijsaard, uwe opmerking komt mij zeer wonderlijk voor. Hebt gij bij den aanvang mijns verhaals niet aanstonds begrepen dat deze woorden bij hetzelve even zoo noodig waren als de gedurig herhaalde vloekwoorden en andere ruwe uitdrukkingen welke gij bij de minste deelen van het uwe gevoegd hebt?"

Er heerschte een oogenblik stilzwijgen; de krijgsman welke begrepen had waar de grijsaard heen wilde, drukte hem, daar hij eene goede inborst bezat, grimlagchend de hand en zeide: « Mijnheer ik bedank u hartelijk voor het belang dat gij in een vreemdeling stelt, en voor de geestige les welke gij mij gegeven hebt. Ik hoop dat zij niet vruchteloos zal wezen."

NEDERLANDEN.

UTRECHT, den 15. Augustus. Volgens nadere berigten wordt voor een' geranden zeeuwschen rijksdaalder te 's Gravenhage niet minder dan 50 à 60 centen opgeld door de neringdoenden genoten van de geldsnoeijers van beroep, en van andere specien naar evenredigheid. Dezelfde stukken nemen zij, naar gelang dat het snoeimes er dieper of regelmatiger op toegepast werd, voor 220 tot 240 centen terug, en brengen ze voor 260 centen weder in circulatie. Een gerande zeeuw kan 125 centen aan zilver afschudden en in Nederland *wettig (!)* gangbare munt blijven. De snoeijers trekken dus slechts een evenredig matig loon van 25 tot 55 centen op het stuk, waarvoor zij hunnen hals wagen, maar de helers verzekeren zich voorzigtiger van 70 tot 100 centen aandeel in den buit.

Over de grenzen heeft de geldsnoeijerij allerstraffeloost plaats. Uit Holland geschieden daartoe veel remises voor goederen in gerande of althans nog snoeibare munten, en deze allen keeren, na naauwgezette afsnoeijing, in betaling voor andere artikelen terug, en daarom mag een dagelijksch verlies voor de schatkist van *f* 10,000 niet overdreven worden geacht. Of de inlanders in den buit deelen berigt men ons niet. *(U. Avondbl.)*

— In de Indiën treft men tusschen de Protestanten en Roomsch Katholieken meer verdraagzaamheid aan dan elders anders. Als een voorbeeld dient, dat den 13. April jl. te Buitenzorg, op Java, een nieuw Kerkgebouw is ingewijd, hetwelk door beide gemeenten van Christus zal gebruikt worden. De inwijding heeft eerst door den Predikant en daarna door den Pastoor plaats gehad, in tegenwoordigheid van de autoriteiten en de leden van de beide gemeenten.

— Een kundig en geloofwaardig landbouwer uit de gemeente Langeraar, (Zuid-Holland), heeft in een bijzonder schrijven gemeld, dat hij dagelijks onderzoek doet naar den toestand der te veld staande aardappelen, en tot zijne blijdschap ontwaart, dat schoon het blad verdord is, de stengel levendig, groen en volsappig blijft. Iederen dag ontdekt hij, een stoof of plant opnemende en die afspoelende, meerdere gezondheid der wortelen en aan de vrucht zelve, welke ook dagelijks in grootte toeneemt. Vóór eene week had hij van tien stoven slechts een theeschotel vol, heden een tafelbord; zoodat, eindigt de schrijver, er wel iets verloren zal zijn, maar nog niet alles en er nog veel van goed weder afhangt.

VLISSINGEN, den 19. Augustus. In de *Middelburgsche Courant* van heden leest men: Gezamentlijke Winkeliers binnen deze Stad zijn voornemens van heden af geene Belgische centen meer in gewone betaling aan te nemen.

— Bij Koninklijk besluit van den 12. Aug. No. 111, zijn benoemd en aangesteld tot ontvangers in de prov. Zeeland, te weten: van de directe belastingen te Zierikzee, de Heer *S. H. W. Verdooren*, thans ontvanger te Oostsouburg c. a.; van de directe belastingen en accijnsen te Oostsouburg c. a. en te Koudekerke, vereenigd op den voet van ééne ontvangst, de Heer *A. J. van Teylingen*, thans ontvanger te Veere c. a; van de directe belastingen, in- en uitgaande regten en accijnsen te Veere c. a. en te Oostkappelle, vereenigd op den voet van ééne ontvangst, de Heer *S. H. Tak*, thans ontvanger te 's Gravenpolder.

— Zoo als wij vroeger hebben vermeld, is de heer *van der Biesen*, redacteur van het *Handelsblad*, consul-generaal, ridder van de Eikenkroon enz., tusschen Keulen en Koblents van eene stoomboot gevallen en in den Rijn verdronken.

Er bestaat alle vermoeden, dat de heer *van der Biesen* zich zelf den dood heeft berokkend. Niet onwaarschijnlijk is het, dat zijn geweten hem te sterk zijne omkoopbaarheid, zijn verraad verweet. Hoe vele malen hij door goud is bewogen om het een of ander te schrijven, valt moeijelijk te bepalen. Om zich een denkbeeld te vormen van dien, overigens zeer kundigen man, moet men weten, dat het *Handelsblad* in 't laatst van 1830 verkondigde, dat de koning, toen prins *van Oranje, voor eeuwig verstoken van het regt van den troon te beklimmen moest worden verklaard*, terwijl later de tot walgens toe vervelende loftuitingen op Z. M. in datzelfde blad, waarvan hij altijd de redacteur was, werden opgenomen.

Even als de gebroeders *Diederichs*, die thans schatrijk zijn, was ook de heer *van der Biesen*, rijk; even als eerstgenoemde boekhandelaars was hij vóór en nog in 1830, arm.

Wij hebben het dikwijls gezegd, hij, die zich als schrijver wil laten omkoopen, kan, immers als hij eene goede pen voert, geld, veel geld verdienen. Het gouvernement ontziet geene geldelijke opoffering; — de schatkist, of liever de beurzen der belastingschuldigen zijn er toch goed voor.

Het meeste geld heeft *van der Biesen* verdiend in *de tot nog toe* met een geheimzinnigen sluijer overtogene zaak van de abdicatie des ouden konings, die hiertoe moreel *gedwongen* werd. Doch ook juist dit is het wat hem, hebben wij het karakter van den overledene eenigzins gekend, tot het noodlottig besluit kan hebben gebragt, om zijn dood in de golven te zoeken.

Beklagen wij hem, die door het gebeurde misschien blijken heeft gegeven nog gevoel van eer, nog berouw te bezitten; die de gedachte, dat hij een omgekochte huurling was veelligt niet konde verdragen, — schonk eene vorstenhand hem dan ook goud en ridderlint!

En moge het gebeurde ten spiegel verstrekken voor allen, die aanzoeking krijgen om de vrije denkbeelden hunner ziel voor geld veil te hebben, om het volk, hunne landgenooten, die door een hoop bloedzuigers worden onderdrukt, te misleiden en te bedriegen.

Wij laten hier volgen een uit Baumburg geschreven berigt, voorkomende in het *Elberfelder Kreitsblad*, waarin men zal zien, hoe men in die streken met *van der Biesen* (want hij is het die in dat artikel wordt bedoeld) geleefd heeft.

« In de afgeloopene week dreef hier het lijk van een welgekleed heer aan land, dat na lijkschouwing aanstonds ter aarde besteld werd, naar alle vermoeden was het het stoffelijk overschot van eenen voornamen Hollander, die op eene raadselachtige wijze op eene stroomopwaarts varende stoomboot verongelukte. Toen nu eene belooning van 500 guldens werd uitgeloofd voor dengene, die opheldering over den overledene kon geven, ontbrak er niet veel aan, of onze geheele gemeente ware op reis getogen naar Nederland. Vijf personen echter hielden den wedloop tot Arnhem vol en verdeelden onder elkander den uitgeloofden prijs. Daarop kwamen de bloedverwanten van den ter aarde bestelde hier aan, die met assistentie van het bestuur weder opgegraven, in eene looden kist gelegd en ter beschikking der bedroefde familie gesteld werd." *(O.)*

INGEZONDEN STUKKEN.

VIERDE DISTRICT VAN ZEELAND, 17. Augustus 1845.

Aan de Redactie der Vlissingsche Courant!

Uwe Courant van den 13. dezer, No. 95, deelt een artikel mede uit het *Antwerpsch Handelsblad*, over de twisten, welke dezer dagen hebben plaats gevonden tusschen eenige veld-arbeiders, in dit district woonachtig, en eenige anderen, in het naburig Vlaanderen te huis behoorende, en wordt in dit artikel niet alleen de zaak in een aller hatelijkst daglicht voor onze ingezetenen voorgesteld, maar zelfs aan de openbare gezaghebbers in dit District de smet aangewreven, dat zij, zoo niet onze ingezetenen dadelijk hebben aangezet tot het plegen van geweldadigheden, jegens de Belgische arbeiders, hen daarin ten minste zouden ondersteunen; — terwijl hetzelve eindigt met het beklag, alsof, door het weren van het Belgisch werkvolk van den Hollandschen bodem eene onregtvaardigheid zou begaan en aan de laatst bedoelde werklieden hun levensonderhoud ontnomen worden.

En deelt voorts het *Nederlandsch Handelsblad* van 15.

dezer No. 4287 een artikel mede uit het *Journal de Bruges*, van 12. dezer, waarin van die ongeregeldheden mede wordt gewag gemaakt, en, ofschoon in gematigden toon gesteld, nogtans het ongelijk insgelijks geheel op onze ingezetenen wordt geladen, voornamelijk op grond dat, in dit District, geene arbeiders genoeg zouden zijn, om den oogst te helpen inzamelen.

Als ingezeten, hoewel geen inboorling van dit gewest, eenigzins bekend met de toedragt der zaak en wat daartoe aanleiding heeft gegeven, heb ik geoordeeld, dat, voor de eer en in het belang onzer ingezetenen, de gemelde aantijgingen niet onbeantwoord mogen blijven, maar de zaak ook van deze zijde behoort te worden toegelicht, waartoe het volgende moge dienen.

In vroegere dagen, toen dit District oneindig minder bevolkt was dan thans, waren aldaar in den oogsttijd in der daad handen te kort en kwamen dus uit Vlaanderen vele arbeiders derwaarts, om aan het inzamelen van den oogst behulpzaam te zijn, zonder dat daar door de inlandsche arbeiders schade leden, daar ook voor hen werk en gevolgelijk verdienste genoeg overig bleef.

De steeds vermeerderende bevolking (1) heeft de behoefte aan vreemde arbeiders echter allengs doen verminderen en eindelijk geheel ophouden, zoo zelfs, dat, vermits daarenboven van tijd tot tijd onderscheidene hofsteden, vroeger door inlandsche pachters bewoond, gekomen zijn in handen van pachters, overgekomen uit de naburige Belgische provincien Oost- en West-Vlaanderen, welke gewoonlijk van daar hunne dienstboden en arbeiders medebrengen, het werk voor de inlandsche arbeiders schaarsch wordt en velen van dezen, ofschoon op hun gedrag niets aan te merken valt, niettegenstaande hun ijverigst pogen, hetzelve dikwijls niet kunnen bekomen en zij dus gedwongen worden, elders arbeid te gaan zoeken. — Zoo hebben — toen het Belgisch kanaal, loopende van Zelzate naar Knocke, gegraven werd — ook arbeiders uit dit District zich derwaarts begeven om werk te vragen; doch is hun dit ten eenen male geweigerd, op grond, dat geen ander dan Belgisch werkvolk aldaar werd toegelaten.

Intusschen zijn er, in dit District, onderscheiden landbouwers, die, alleen op hun eigen voordeel bedacht, nog steeds in den oogsttijd bij voorkeur Belgische daglooners bezigen, omdat deze voor minder loon werken, gedeeltelijk dewijl zij ten hunnent aan soberder leefwijze gewoond zijn en minder belasting betalen dan de ingezetenen van dit gewest; maar ook gedeeltelijk vermits zij gewoonlijk naar hier komen na in de zuidelijke streken van Vlaanderen, waar de oogst vroeger rijp is, reeds den daaraan noodigen arbeid te hebben verrigt en alzoo dubbele verdiensten hebben.

Is het nu te verwonderen, dat de inlandsche dagloonen, die te huis geen werk kan vinden en daar buiten, ook wanneer het voorhanden is, wordt afgewezen, omdat hij Nederlandsch onderdaan is; — na een' winter te hebben doorgebragt, zoo kommervol, als weinigen heugt; — en met het vooruitzigt op nog grooter behoefte, uit hoofde van den treurigen staat der aardappelen-teelt; — is het, dit alles in aanmerking genomen, te verwonderen, vraag ik, dat hij de vreemde indringers, die hem het werk van voor de voeten weg — en alzoo het brood uit den mond nemen, tracht te weren? — en is dus het onregt niet veeleer bij onze Belgische naburen dan bij ons te zoeken? — Dat men zich daarbij tot gewelddadigheden heeft laten vervoeren, is betreurens-, en zelfs lakenswaardig; — maar verschoonbaar zal het toch wel zijn, wanneer men bedenkt, dat de daders behooren tot den minst beschaafden stand en dat hunne tegenpartij toch wel niet zoo gereedelijk het veld zal geruimd, maar zich vermoedelijk met woorden en daden te weer gesteld zal hebben.

Wat nu betreft de ondersteuning, die de Nederlandsche autoriteiten aan ons werkvolk hebben verleend, zoo *geloof* ik, op grond van het openbaar gerucht — want in geenerlei betrekking staande tot eenig lands of plaatselijk bestuur, *weet* ik daarvan niets met zekerheid, — dat de gewestelijke overheid werkelijk order heeft gegeven aan de maréchaussés en veldwachters om geene vreemde arbeiders toe te laten, die niet van buitenlandsche paspoorten voorzien zijn; doch dat dit niet is geschied om het kwaad aan te vuren, maar met het oogmerk om hetzelve voor te komen, zoo, ten einde kwaadwilligen en landloopers, die in België toch wel zullen aanwezend zijn, even als elders, te weren; als om botsingen voor te komen; — en het ware te wenschen, dat men van de Belgische zijde, in stede van het vuur van tweedragt aan te stoken, zoo als door de boven vermelde artikels blijkbaar bedoeld wordt, insgelijks pogingen aanwendde, om hetzelve uit te dooven, althans de aanleiding daartoe voor het vervolg voor te komen. — Ik zoude, tot antwoord op de hatelijke aantijgingen, onzen ingezetenen gedaan, nog wel op vroegere handelingen van de tegenpartij kunnen verwijzen; doch zal daar liefst van zwijgen, om geene oude wonden open te rijten.

....

Aan de Redactie der Vlissingsche Courant!

Het berigt uit Delft van het overlijden des zich noemenden Hertogs VAN NORMANDIJE, dat in onderscheidene nieuwspapieren, onderanderen in het *Handelsblad* van 13. Augustus jl. gevonden wordt, noopte mij UEd. te verzoeken, om voor het volgende, zijnde een uittreksel uit SILVIO PELLICO's geschift den titel voerende « *Le mie Prigioni*," nopens eenen zich mede noemenden Hertog VAN NORMANDIJE eene plaats in UEd. blad te verzoeken. Zou er identiteit in den persoon kunnen bestaan? Als men het bovenbedoelde berigt vergelijkt met het verhaal van PELLICO, zou men op dat denkbeeld geraken. Hoe het ook zij, de ontmoeting had plaats op het begin van het jaar 1821, in St. Margareta, een aldus genoemd huis van verzekering te Milaan, waar de schrijver om staatkundige redenen gevangen werd gehouden.

..... 16. Augustus 1845. G.

Toen de onder-cipiers mij alleen gelaten hadden, was mijn eerste werk de muren te onderzoeken. Er waren eenige aanteekeningen op, deze geschreven met potlood, gene met houtskool, andere weder met een puntig werktuig. Ik vond twee fraaije Fransche vers-afdeelingen met de onderteekening «De Hertog VAN NORMANDIJE." Ik begon dezelve te zingen, er zoo goed mogelijk zekere wijs op toepassende. Maar ziet, eene zeer naburige stem zong dezelve met eene andere wijs over. Zoo ras hij geeindigd had riep ik hem een « bravo!" toe. Hij groette mij hierop beleefd en vroeg mij of ik een Franschman ware.

— « Neen; ik ben Italiaan en heet SILVIO PELLICO."

— « Gij hebt een dichtstukje van mij gezongen."

— « En gij zijt ....."

— « De ongelukkige Hertog VAN NORMANDIJE."

De cipier ging onder onze vensters voorbij, en beval o s te zwijgen. Ik dacht bij mij zelven: en welke ongelukkige Hertog VAN NORMANDIJE? Is dit niet de titel dien men aan den zoon van LODEWIJK XVI gaf? Maar dat arme kind is ongetwijfeld dood. Welnu, mijn buurman zal een dier ongelukkigen zijn welke gepoogd hebben hem te doen herleven.

Niettegenstaande ik trachtte twijfelachtig te blijven, behield echter een onoverwinnelijk ongeloof in mij de bovenhand. Nogtans besloot ik den ongelukkigen niet te kwetsen, welke vertelseltjes hij mij dan ook op de mouw mogt willen spelden.

Eenige oogenblikken daarna begon hij weder te zingen; vervolgens hernamen wij het gesprek.

Op mijne vraag naar zijnen stand antwoordde hij, dat hij waarlijk LODEWIJK XVII was, en nu begon hij hevig uit te varen tegen LODEWIJK XVIII zijnen oom, als eenen overweldiger zijner regten.

— « Maar waarom deedt gij ten tijde der restauratie deze uwe regten niet gelden?"

— « Ik was toen doodelijk ziek te Bologne. Ter naauwernood hersteld vloog ik naar Parijs, vertoonde mij aan de Mogendheden, maar wat geschied was, was geschied. Mijn onregtvaardige oom wilde mij niet herkennen. Mijne zuster spande met hem zamen om mij te onderdrukken. Alleen de goede Prins VAN CONDÉ ontving mij met opene armen, maar zijne vriendschap vermogt niets. Op eenen avond werd ik in de straten van Parijs door sluikmoordenaars met ponjaarden gewapend aangevallen, en met moeite ontkwam ik aan hunne handen. Na eenigen tijd in Normandije gedwaald te hebben, keerde ik naar Italie terug en bleef te Modena. Uit deze stad schreef ik onophoudelijk aan de Monarchen van Europa, inzonderheid aan Keizer ALEXANDER die mij zeer wellevend antwoordde. Ik wanhoopte niet dat men mij eindelijk regt zou laten wedervaren of indien men uit staatkunde mijne regten op den Franschen troon wilde opofferen, dat men mij althans een betamelijk jaargeld zou toeleggen. Ik werd gevangen genomen, naar de grenzen van het hertogdom Modena gebragt en aan de Oostenrijksche regering uitgeleverd. Nu ben ik hier sedert acht maanden begraven, en God weet wanneer ik weder vrij komen zal."

Ik schonk aan geen enkel zijner woorden geloof, maar dat hij daar begraven was, was eene waarheid, en dit boezemde mij een innig medelijden in. Ik verzocht hem mij zijn leven kortelijk te verhalen. Hij vertelde mij haarklein al de bijzonderheden die ik omtrent LODEWIJK XVII reeds wist, en eindelijk dat toen hij nog in den kerker was, in zekeren nacht eene bende volk hem kwam afhalen; eene domme knaap met name MATHURIN werd in zijne plaats gesteld, en hij werd ontvoerd. Er was in de straat eene koets met vier paarden bespannen, een der paarden was een houten werktuig (?) waarin men hem verborg. Zij kwamen gelukkig aan den Rijn en toen zij over de grenzen waren, strekte de Generaal.... die hem bevrijd had, hem gedurende eenigen tijd tot opvoeder en vader. Vervolgens zond of geleidde deze hem naar Amerika. Daar onderging de jeugdige koning zonder rijk vele lotverwisselingen. Hij leed honger in de woestijnen, trad in den krijgsdienst, leefde geëerd en gelukkig aan het hof des Konings van Brasilie, werd gelasterd, vervolgd, gedwongen om de vlugt te nemen. Omtrent het einde der Napoleontische regering keerde hij in Europa terug, werd te Napels door JOACHIM MURAT gevangen gehouden, en toen hij weder in vrijheid was en op het punt om den Franschen troon te eischen, trof hem te Bologne de noodlottige ziekte gedurende welke LODEWIJK XVIII gekroond werd.

Deze geschiedenis verhaalde hij met eene verrassende kleur van waarheid. Ik konde hem niet gelooven, echter bewonderde ik hem...

Al de gebeurtenissen der Fransche omwenteling waren hem op het naauwkeurigst bekend. Hij handelde er ongedwongen en welsprekend over, en bragt bij elk punt de belangrijkste anecdoten te berde. Er was iets van een krijgsman in zijne wijze van zeggen, zonder dat er die fierlijkheid aan ontbrak welke men verkrijgt door in de beschaafdste kringen te verkeeren.

— « Zult gij mij, zeide ik, toestaan dat ik u zonder pligtplegingen bejegene, dat ik u geene titels geve?"

— « Dat begeer ik juist, hernam hij. Het ongeluk heeft mij ten minste dit voordeel bezorgd, dat ik met alle ijdelheid den spot weet te drijven. Ik verzeker u dat ik er meer prijs op stel, mensch te zijn dan Koning."

Wij spraken des morgens en des avonds langdurig met elkander, en ten spijt van hetgene dat ik in hem slechts als eene komedie beschouwde, scheen zijne ziel mij goed, opregt en begeerig naar elke zedelijke welvaart te zijn.

De onder-cipiers waren geneigd om te gelooven dat hij werkelijk LODEWIJK XVII was, en reeds zoo vele veranderingen der fortuin gezien hebbende, beschouwden zij het niet als onmogelijk, dat deze ter eeniger tijd zoude geroepen worden om den troon van Frankrijk te beklimmen, en zich dan hunne dienstvaardige handelwijze zoude herinneren. Met uitzondering van het bevorderen zijner ontkoming, kwamen zij hem te gemoet in alles wat hij verlangde.

Hieraan moest ik dan ook de eer toeschrijven de voorname personaadje te zien. Hij was middelmatig van gestalte, van veertig tot vijf en veertig jaren oud, dikachtig, en zijne gelaatstrekken waren eigendommelijk Bourbonsch.

Het is waarschijnlijk dat eene toevallige gelijkenis met de Bourbons hem overgehaald heeft om die droevige rol te spelen.

CORRESPONDENTIE.

Het stuk uit Middelburg, geteekend: Een neutralist, kan niet geplaatst worden. Ook is de naamteekening zoo onduidelijk dat dezelve even goed weg had kunnen blijven.

— Uit Antwerpen klaagt men over het ongeregeld ontvangen onzer Courant, waarvan doorgaans één nommer in de week niet teregt komt. Aan welk Postkantoor de schuld ligt kunnen wij niet zeggen, maar wel verzekeren dat de exemplaren steeds door ons verzonden worden.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 19. Augustus. Sedert den 16. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Augusta Catharina, J. Luiers, Memel, hout, Louise, P. H. Niejahr, Archangel, rogge, op order; Catharina, M. H. Sch[illegible], Bergen, stokvisch; La Julie, J. Amor, pik en teer, [illegible]

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze [illegible] naar zee gezeild.

Marie Sophie, P. Boye, stukgoed, Bergen; Aeolus, H. J. [illegible]mer, dakpannen, Bergen; Antina, P. H. Doijer, dakpannen, Dantzich; De jonge Johannes, O. J. Beerta, stukgoed, Stettin[illegible]nigheden, J. P. Sovensen, ballast, Arbroath; Geertruida [illegible]ka, E. H. Homveld, machinerie, St. Peterburg; Maria Agatha, K. de Weert, ballast, Liverpool.

Van Vlissingen.

De Jonge Charles, J. Quild, schapen, Duinkerken; [illegible] E. Dryden, ballast, Seaham.

Van Rotterdam.

l'Estafette, L. Sneur, stukgoed, Duinkerken.

Van Brussel.

Familien Lykke, B. Albrechts, ballast, New-Castle; de [illegible] Friedrichen, J. Evert, ballast, Oostzee.

Van Leuven.

Essay, H. P. Schultz, ballast, New-Castle; Wendkabe, [illegible] tersen, ballast, Oostzee.

Van Gend.

Sophia, H. Langhinrichs, Arion, C. Bradhering, beide [illegible] zee, Catharina Jantina, J. H. Poljes, avontuur, alle ballast.

Van Archangel.

Louise, P. H. Niejahr, rogge, Rotterdam.

— Het Siciliaansche fregat Urania is heden van deze reede naar zee gezeild.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BEEREN.

---

(1) Hoe deze toeneemt blijkt uit de statistiek, medegedeeld in het Provinciaal Blad, als bedragende zij in dit District, op 1 Januarij 1834, 20347, en op 1 Januarij ll. 23579 zielen, hetwelk in elf jaren tijds eene vermeerdering geeft van 5232 en mitsdien van meer dan 15 ten honderd.